

ROMAN

TOTIKJE VIND

MELANIE DOBSON

Tot ik je vind

Van Melanie Dobson verscheen eerder:

De tragedie van Ladenbrooke Manor

Het geheim van Chateau d'Epines

Melanie Dobson

Tot ik je vind

Roman

Vertaald door Patricia Pos

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Nederlandse vertaling © Uitgeverij KokBoekencentrum – Utrecht, 2018
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Originally published in English in the USA under the title: *Catching the Wind* by
Melanie Dobson

Copyright © 2017 by Melanie Dobson
Dutch edition © 2018 by Uitgeverij KokBoekencentrum, a division ofVBK Media,
with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Vertaling Patricia Pos
Omslagontwerp Spaansmedia
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 435 3069 9
ISBN e-book 978 90 435 3070 5
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen,
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a
retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the
publisher.

*Voor Tosha Lamdin Williams,
mijn vriendin en de heldin van een prachtig verhaal.
Bedankt dat je er altijd voor me bent.*

Spreuken 17:17

‘Liever dat één hart duizend keer breekt
door het vertellen van de verhalen...
als dat betekent dat duizenden harten
nooit gebroken hoeven te worden.’

Robert McAfee Brown
Voorwoord van *Nacht* door Elie Wiesel (1986)

1

Moselkern, Duitsland, juli 1940

De esdoornbladeren hingen als een gordijn voor het venster van de boomhut waarin de jongen en het meisje aan het spelen waren.

Dietmar Roth liet zijn houten speelgoedpaard over de plankenvloer galopperen en stootte twee Romeinse paarden omver, terwijl hij zich met zijn ridder naar de toren van rivierstenen haastte. Hoewel hij nog maar dertien jaar was, wist hij al alles van ridders en hun harnassen, zoals dat ze zelfs de sterkste pijlen en zwaarden van de vijand konden tegenhouden.

Brigitte stond met haar houten prinses in haar hand bij de toren en gilte als een wilde kat, alsof ze oprecht geloofde dat ze nu elk moment door woeste vijanden ontvoerd kon worden.

Met haar tien jaar wist Brigitte alles van prinsessen. En van drama.

Anders dan Dietmar had Brigitte geen leger van ridders, maar wilde ze maar met één poppetje spelen: de prinses die Dietmar zelf uit lindehout had gesneden en beschilderd, waarna hij haar aan Brigitte had gegeven voor haar verjaardag.

Prinses Adler.

Adelaar.

Brigitte was ervan overtuigd dat haar prinses kon vliegen.

Dietmar haalde het tinnen zwaard van zijn ridder tevoorschijn en viel zijn in het zwart gehulde tegenstanders aan, die stuk voor stuk uit zijn eigen fantasiewereld voortkwamen. De houten vloer van de boomhut was bezaaid met ridders die allemaal een ander symbool op hun boog hadden. Samen vochten ze voor de Orde van de *Ritterlichkeit*. Het ridderschap.

Hij had de bogen van zijn ridders uit cederhout gesneden en de haren van Fonzell gebruikt om tussen de uiteindes te spannen. Fonzell was het paard van zijn familie geweest, tot Herr Darre hem gestolen had. Herr Darre was een Duitse politieagent en de buurman van de Roths. Hij wilde Herr Roth straffen, omdat hij Dietmar niet had aangemeld voor het Deutsches Jungfolk – de vereniging voor Duitse jongens die een keer per week in het dorp bij elkaar kwam. Sindsdien waren Brigitte en haar vader de enige burens die zijn familie nog kon vertrouwen.

Dietmar was eigenlijk te oud om nog met ridders en prinsessen te spelen, maar Brigitte wilde nooit iets anders doen en Dietmar wilde met niemand anders spelen. Vanaf het moment dat haar familie zes jaar geleden in het huis aan de andere kant van het bos getrokken was, waren hij en Brigitte de beste vrienden geweest. Voordat zijn vader de boomhut bouwde, hadden ze urenlang aan de oever van de beek gespeeld. Hun moeders waren ook goed bevriend geweest, tot Frau Berthold aan influenza overleden was.

Op een dag had Herr Berthold aan Dietmar gevraagd of hij goed voor Brigitte wilde zorgen als hem iets overkwam. Dietmar had meteen beloofd dat hij zijn dochter altijd zou beschermen. Zelfs al was het maar tegen een onschuldig leger van speelgoedridders.

Hij tilde een van de ridders van zijn paard. ‘Brigitte...’

Ze zwaaide afkeurend met haar vinger. ‘Prinses Adler.’

Hij zette zijn handen aan zijn mond en riep: ‘Prinses Adler, we komen u redden!’

Brigitte gooide een van haar roodblonde vlechten over haar schouder en riep terug: ‘Ik blijf in mijn toren.’

‘Maar we moeten vluchten,’ protesteerde hij. ‘En wel voordat de Romeinen komen.’

Ze zuchtte dramatisch. ‘Ik kan u toch niet zomaar op uw woord vertrouwen?’

Dietmar pakte Ulrich vast en liet hem een buiging maken. De ridder had beloofd om de prinses koste wat het kost te bescher-

men en dus gaf hij niet zomaar op. ‘Ik beloof u dat u me kunt vertrouwen, Majesteit.’

‘Zo noem je alleen koningen en koninginnen,’ fluisterde Brigitte verontwaardigd, alsof hij de prinses diep beledigd had door haar met ‘Majesteit’ aan te spreken.

Dietmar wist heus wel hoe je een prinses moest aanspreken, maar soms vond hij het leuk om Brigitte een beetje te plagen.

Met zijn duim tikte hij op de borst van de ridder. ‘Ik beloof dat ik mijn eigen leven zal geven om u te beschermen.’

Brigitte wierp een korte blik op de ridder en lachte. ‘Heel goed. Misschien kom ik dan toch maar naar buiten.’

Voor het raam van hun speelhut hing een windgong van zes roestige lepels, die in een cirkel aan een van de takken van de boom gebonden waren. Een warm briesje zorgde ervoor dat de bladeren een ruisend geluid maakten en de lepels zachtjes klingelden.

Brigitte leunde een stukje over de vensterbank heen, alsof ze de melodieuze klanken beter wilde horen. Het bos was voor Brigitte als een orkest dat een prachtige symfonie speelde, bedacht Dietmar vaak, want ze hoorde overal muziek in. In de cadans van de rivier, maar ook in het kraken van de takken en zelfs in het ritme van de wind.

Dietmar keek op zijn horloge. Ze hadden nog maar twintig minuten om te spelen voordat hij aan de meetkundesommen van Frau Lyncker moest beginnen. Het was weliswaar oorlog, maar toch stond zijn moeder erop dat hij tussen vier en vijf uur ’s middags zijn huiswerk maakte. Omdat ze, ondanks het feit dat buiten hun veilige bos de wereld ten onder ging, hoop hield voor de toekomst. Een toekomst vol *Frieden* – vrede – voor haar enige kind.

Brigitte draaide zich weer om en keek hem aan. De sproeten op haar bleke huid leken te glanzen als sterren aan een heldere hemel. ‘Ik doe een wens bij deze boom, net als Aschenputtel.’

‘Zal ik haar boze stiefzussen voor je te grazen nemen?’ vroeg hij.

Net als zijn ridders hadden, had ook Brigitte een harnas om zichzelf te beschermen. Met haar grenzeloze fantasie wapende ze zich tegen zowel de slechteriken uit sprookjes als de daadwerkelijke vijand die alle Duitse kinderen de stuipen op het lijf jaagde. De verhalen uit haar jeugd waren alles voor haar, zelfs nu ze al op het punt stond om een vrouw te worden.

‘Kun je de wind voor me vangen?’

Hij lachte. ‘Misschien een andere keer, Brigitte.’

Ze balde haar vuisten. ‘Prinses Adler.’

‘Natuurlijk.’

Ze keek naar de ladder die aan de deuropening van de boomhut vastgespijkerd was. ‘Ik heb honger.’

‘Jij hebt altijd honger,’ zei hij op plagende toon.

‘Konden we maar ergens *Kuchen* krijgen.’

Hij knikte. Groente en fruit waren de laatste tijd steeds moeilijker te vinden en snoep of koek hadden ze al weken niet gegeten. Die lekkernijen waren alleen voor Hitlers trouwste aanhangers bestemd. Gelukkig had zijn moeder haar eigen tuin waarin ze allerlei groenten verbouwde. Hij en zijn vader hadden een ijzeren constructie gebouwd om de konijnen uit de tuin weg te houden, maar ook die leken steeds zeldzamer te worden. Waarschijnlijk werden ze steeds vaker door mensen gevangen en opgegeten.

Maar hij zou nooit een konijn kunnen eten.

‘Ik haal wel iets te eten voor ons. Iets wat nog veel lekkerder is dan *Kuchen*.’

Hij liet prinses Adler en haar windspel in de boomhut achter en kromp de ladder af. Halverwege liet hij zijn hand zoals gewoonlijk over de initialen glijden die hij in de boomstam gesneden had. Aan de ene kant stond ‘D.R.’ en aan de andere kant ‘B.B.’.

Eenmaal beneden liep hij door het gras langs de oever van de Elzbach-rivier naar het huis van zijn familie. Aan de rand van de tuin van zijn moeder maakte hij een deur van kippengaas open en

liet hij zijn vingers over wat pastinaken, uien en selderij glijden. Toen vond hij wat hij zoekt. Wortels.

Met drie exemplaren in zijn hand liep hij naar de achterdeur van het huis. Hij wilde de groente afspoelen en dan meteen terug naar de boomhut gaan. En daarna –

Zodra Dietmar een vrouw hoorde gillen, bleef hij als verstijfd staan. Heel even dacht hij dat Brigitte haar rol als hulpeloze prinses weer had opgepakt, maar toen beseftte hij dat het gegil niet uit het bos gekomen was. Het kwam uit het huis.

Mama.

Er klonk weer een gil. Hij liet de wortels vallen en rende naar de deur.

Door het raam zag hij twee mannen in Gestapo-uniformen. Om hun arm droegen ze een vuurrode band met een swastika erop. Herr Darre en een tweede agent stonden over zijn ouders heen gebogen. Mama zat op de bank en Papa...

Zijn vader lag bewusteloos op de grond.

‘Waar is de jongen?’ vroeg Herr Darre streng.

‘Dat weet ik niet,’ fluisterde mama.

Herr Darre gaf haar een klap in haar gezicht.

Dietmar voelde meteen een woest vuur in zijn borst oplaaien. Zijn hart begon sneller te kloppen en hij wilde juist naar binnen gaan, toen zijn moeder hem opeens recht aankeek. En wat hij in haar ogen zag, zou hij nooit vergeten.

Angst. Pijn. Maar ook een klein sprankje hoop.

Lauf, mimeerde ze.

Loop. Vlucht.

Hij wist niet of de agenten haar gehoord hadden. Misschien hadden ze hem al wel gezien. Toch deed hij meteen wat zijn moeder van hem vroeg.

Bevend draaide Dietmar zich om en toen begon hij te lopen. Hij liet hij zich sturen door de wind, die hem terug naar de boomhut en weg van zijn ouders leidde.

Lafaard, riepen boze stemmen in zijn hoofd.

Zijn moeder had misschien gezegd dat hij moest vluchten, maar hij zou niet ver weggaan.

Eerst zou hij Brigitte veilig thuisbrengen. En dan zou hij als een echte ridder terugkomen om zijn vader en moeder van de vijand te redden.

TWEE KINDEREN OP DE VLUCHT UIT NAZI-DUITSLAND VERLIEZEN ELKAAR UIT HET OOG

DUITSLAND, 1940. Nadat hun ouders zijn opgepakt door de Gestapo vlucht de 13-jarige Dietmar samen met zijn buurmeisje Brigitte naar Engeland. Ze overleven een gevaarlijke tocht vol honger en uitputting. In Engeland aangekomen worden ze naar een opvanghuis gebracht. Brigitte wordt meegenomen door een vrouw die voor haar wil zorgen en Dietmar blijft achter. Hij verandert zijn naam in Daniel en neemt zich voor om zijn belofte aan Brigitte niet te verbreken; wat er ook gebeurt, hij zal haar terugvinden.

Zeventig jaar later rust Daniels laatste hoop om Brigitte terug te vinden op Quenby Vaughn, een Amerikaanse journaliste. Hoewel Quenby met haar eigen problemen kampt, kan ze het mysterie achter Brigittes verhaal niet weerstaan. Ze begint aan een zoektocht die haar leven op zijn kop zal zetten.

Melanie Dobson blinkt uit in romans waarin heden en verleden elkaar afwisselen. Dobson heeft meerdere historische romans op haar naam staan.

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 435 3069 9 NUR 342

9 789043 530699

WWW.KOKBOEKENCENTRUM.NL